

Пернатка си прехапа устнитѣ отъ удивление.

— А въ дълбочинитѣ на морето спущали ли сте се? — попита тя.

Хората се спогледаха.

— Не сме, но ние знаемъ вече, че тамъ има голѣми природни богатства и скоро ще дойдемъ да ги завладѣемъ...

Гордостъта на Пернатка се възвърна.

— Вие сте жалки сжщества и нѣма никога да видите дълбочинитѣ на морето, — извика тя и се гмурна надолу.

Замислиха се хората. Пъкъ толкозъ ли е трудно да се слѣзе подъ водата?

Върнаха се тѣ на сушата и започнаха да обсжждатъ. После направиха разни чертежи, планове и изчисления. А сетне влѣзоха въ фабриkitѣ и започнаха да коватъ, да режатъ, да спояватъ. Работиха дълго. Дни и нощи пристанището се оглушаваше отъ ударитѣ на тежкитѣ имъ чукове. Бръмчаха машини, свистѣха свредели и триони. А когато край тѣхъ натрупаха стотици най-различни части, заеха се да ги сглобяватъ. И ето, една сутринъ въ морскитѣ води се окжпа новъ параходъ. На гледъ той не се различаваше много отъ другитѣ параходи. Чудно бѣше само това, че щомъ навлѣзе навжтре, започва да потѣва въ морето. Вмѣсто да се плашатъ, да се хвърлятъ въ водата и да плачатъ, хората въ него се радваха и се смѣха.

— Нашата подводница работи отлично, — викаха тѣ и се пригрѣщаха.

Подводницата се пбтопи цѣла и като нѣкаква грамадна риба започна да се спуща надолу. Морскитѣ дълбочини бѣха тъмни и мрачни, новъ подводницата свѣтѣше електричество, както свѣти и въ кжщитѣ на голѣмитѣ градове.

— Бѣгайте! Чудовище! — извикаха дълбоководнитѣ риби и се разпрѣснаха.

Дочу и Пернатка.